

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Година XVI

Број 37

Новембар 2018.

<http://www.paracinac.com/>

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА ЗНАМЕНИТИ ПАРАЋИНАЦ

Промоције књига у септембру и октобру СПОРТ

Фото: С.Т. Живановић

**Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина**

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

ИЗ КЊИГЕ „ДРЕВНА ПАМЕТАРНИЦА
ЗЕМЉЕ И НАРОДА МОРАВА –
САКРИВЕНА ИСТОРИЈА СРБА“

Други том

Аутор: Мирослав ДИМИТРИЈЕВИЋ

ШТА ЈЕ ПОТРЕБНО УЧИНITI ДА БИ СЕ ОДНОС
ПРЕМА НАУЧНОЈ АРГУМЕНТАЦИЈИ
ПРОМЕНИО?

Ово питање из поднасловa закључка ове студије, постављено је својевремено нашем познатом филологу, санскритологу и историчару Слободану Филиповићу, чији одговор доносимо у целости:

„Потребно је да држава стане иза србистике, јер ми смо једина земља на свету која нема институцију за проучавање сопствене културе. Леонтјев каже да нема неморалних народа, већ постоје само неморалне државе, а колико је то важно сведочи Љотић, када каже да је држава „инструмент судбине једног народа“. Људи склони избегавању конфликта, обавезно западају у конформизам који подразумева прилагођавање групи или друштву. Уколико овај конформизам дуго траје, долази до стагнације и поремећаја личности. Иван Иљин то назива „новом елитом“, која долази одоздо, „са школом туђег мишљења и слепом покорношћу“.

За почетак је довољна употреба логике и промена терминологије, која је фалсификована, измењена и измишљена. Узмимо за пример **Сарбине** старинце Апенина, којима су скинули слово „р“ па их данас зову **Сабини** или чак Абориџини. **Сарбини** су сами себе звали Расени, па зашто их онда зову измишљеним именима „Етрурци“ или још натегнутије „Коловени“? У науку би требало увести правило, да се сваки народ зове именом каквим он сам себе зове! По правилу владајуће науке, кадгод су Срби (Словени) у питању ништа се не зна или се погрешно и непотпуно представља! **Суреби** су главно племе српских Германа, којима је такође скинуто фамозно слово „р“, које се само у српском језику употребљава као самогласник. Тако су они постали „**Свеви**“, „**Суеби**“ и „**Швабе**“. Исто су прошле и **сирбиле**, свештенице и пророчице бога **Сербона** које се данас зову „**сибиле**“. Зашто се Раси или Рашани редовно називају по јелинском изговору Траки или Трачани? Зар **Сарбате** треба звати Сармати, само зато што Јелини не могу да изговоре правилно ову реч? Не постоје никави „Трибали“, у јелинским облику изговора, већ само **Срибали** најстарији народ свету, са којима су семантички и етнички у сродству латински **сервили**

(**сербили**), племство Алба Лонге и тројанске лозе Јулија! Бројни су примери бесмислица у научнј терминологији, који нису произвољни већ срачунати и наменски уведени. Посебно су штетни „Индоевропљани“, „Грци“ и „Словени“, па постоји потреба да се они поближе објасне. Лингвистичка кованица „Индоевропљани“ лепо звучи али етнички не значи апсолутно ништа, иако је идеолошка замена за „мајку народ“ Арија (Аријеваца) који су сами себе звали Срби. „Индоевропљани“ су само корисна измишљотина, која је непозната у историји до пре нешто више од два века. „Грци“ су погрдно име хуритских дошљака на Хелм, којим су Римљани назвали Јелине осам векова касније, када су их окупирали у другом веку старе ере. Не постоје никакви „стари Грци“, поготово „не као носиоци културе“, јер су брзо нестали са историјске сцене пре око три хиљаде година. Постоје само Јелини (Хелени) како сами себе зову, али они не воле погрдно грчко име, па своју земљу зову Јелада. Уосталом, да су Јелини старином од Пелазга или Рашана, античких Срба, то и они сами признају.

За оне које данас зову племенским именом „Словени“, више десетина историчара и лингвиста кажу да је њихово старо народно име било Срби. Назив „Словени“ је данас збирно име за дванаест српских народа, а колико је он апсурдан у својој идеолошкој потреби, показује чињеница да народ под овим именом не постоји! Па каква су онда папазјанија тек „прасловени“? Нарочито се руска историографија „посипа пепелом по глави“, па у последња два века ниједан посао не започиње без Словена и такође измишљене „Византије“ алијас Ромеје или Источног српско-римског царства, што има посебно штетан утицај. Срби и Руси су два имена за исти народ (Срба или Рашана), све до стварања Русије под Рурићем или до Ивана Грозног, јер су Срби конститутивни елемент Руске царевине. Разлика између имена Срби и Руси, (Роси, Раси, Рашани, Расени), само је у томе што је српско име опште и старије, што је пресудно за културни континуитет, поготово када се зна да је постојбина Арија или српских народа на илирском Хелму (Балкану). Енглези греше када кажу да су Срби „мали Руси“, исправније је рећи да су Руси „велики Срби“, јер, сујета је дозвољена само у општем интересу“./13

(Напомена: Опште народно име **Срби** (Словени), треба разликовати од националног (Срби, Јужни и Лунички), поготово што је историографија деветнаестог века поистоветила нацију са државом из политичких разлога. Старија ортоегија српског имена је на Истоку познатија у облику **Сабири**, што се и семантички разликује од имена Срби. Без обзира на ортоегију и семантику, баш је zgodно вратити у науку име **Сарбати** уместо „Словена“ који су ионако потомци **Сарбата** у Европи и Азији. - Сл. Филиповић)

**СРБСКА КУЋА НИЈЕ НАСРЕД ПУТА,
ВЕЋ РОДНИ ДОМ СВИХ НАРОДА БЕЛЕ ПУТИ,
КОЛЕВКА ОВЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ И КУЛТУРЕ**

Зацарила лаж. Аждајкиња лажи хоће да прогута и истину о величанственој србској историји и о србском народу Морава. Тој аждахи се сада, али и два - три века уназад, свакога дана приносе Срби на оброк, било „као топовско месо“, као жртве прогона, као кривци без кривице, без права и без суда, унапред осуђени на пропаст и биолошко уништење.

А једна од најпогубнијих флоскула, која се може чути и прочитати у свим домаћим медијима, је ова: да су Срби саградили „кућу насред пута“. Том превејаном синтагмом, лукаво се улива у свест необразованих и необавештених Срба, духовно неосвештаних и непросвећених припадника србског народа, да се морају склонити са тог пута. Да своју кућу морају изместити са тог коридора, да више не сметају другима, да се морају раселити, прогнати, сторњати некуд или - изумрети. А то највише понављају управо носиоци „званичне историје Срба“ „како су Срби саградили кућу насред пута“, а онда за њима као папагаји и остали свет, коме је стало до своје историјске самобитности и самосвесности као до лањског снега.

Прво, србска кућа није насред пута, већ насред нашег дворишта балканскога, где је у прадавно време и постављена: у Лепенском Виру, у Винчи, на Бањици, у Супској (Србској), у Параћину, у Дреновцу, код Сталаћа, и дуж Јужне и Западне Мораве. И дуж свих река „Рајскога седморечја“, и око најлепших језера и поред морских обала и жала, планина и долина...диљем шара.

А у тој кући је и колевка белог човека, колевка србског народа и расе, из које се подигоше сви данашњи народи Европе, Мале Азије и Блиског истока... Из те куће србски „народ квочка“ изведе на свет претке и оних друмских разбојника што сваки час настраћу на кућу својих предака, на своју кућу. Посувраћене свести, без знања о свом истинитом пореклу, уништавају своје огњиште, свој дом, своје историјско порекло и потекло, своје поврзло. Понашају се као харамиие. Спроводе својеврсни суицид над србском историјом, односно над својом историјом.

И чији је то пут са ког Срби морају да склопе своју кућу? И коме треба да се склопе с пута? И зашто? Па Срби су ту свој на своме, на свом огњишту од почетка историје. Они су и створили тај пут, и физички и метафизички схваћено, и историјски и духовни, и културолошки и онтолошки пут, Срби су створили ову цивилизацију: прво писмо, прве бројеве, први календар, прву металургију, први нагли цивилизацијски напредак, квалитативни скок у будућност, управо су започели и учинили Срби, баш у тој „кући насред пута“. На тај начин Срби су омогућили цивилизацијску и културолошку предност и супремацију белог

европеида. Омогућили су његову светску доминацију и поштовање.

Срби данас имају велики проблем: како се изборити против але – антисрбизма. Како упокојити аждајкињу Србождерства, чуму која односи децу некада највећег, најбројнијег, најразвијенијег, најпремоћнијег и најкултурнијег народа на свету, творца ове цивилизације – Срба, Серба, Србинда, Сарбана, Сорба, Србха, Сарбата, Сардана, Србаља, Србенда... који поставише темеље данашње светске културе.

А онда, пре више од једног века, опет један Велики Србин – Никола Тесла – осветли и просветли свет. Без његових изума, свет би још чамео у тами.

Срби описменише, Срби освестише, Срби просветише, Срби осветлише овај свет. Ово је србска цивилизација и култура.

Очекујући празник Светог Илије – Илијин дан, Лета Господњег, 2015. или 7523. године по најстаријем календару на свету, што га Свети Вид састави и својим Србима и Свету остави

Мирослав Димитријевић

Фусноте:

- 1/ Mijo N. Curić: *Staroiransko podrijetlo Hrvata*, Nezavisna autorska naklada, Zagreb, 1991., str. 15, 21 i 22
- 2/ Милојевић, М. „Одломци историје Срба“, Београд, „Никола Пашић“, 2000
- 3/ Деретић, др Ј. И. „*Античка Србија*“, Темерин, „Југо Пирс“, 2000
- 4/ Реља Новаковић др Р, „*Карпатски и ликијски Срби*“ (стр. 83, Београд, 1997).
- 5/ Милојевић, М. „Одломци историје Срба“, Београд, „Никола Пашић“, 2000
- 6/ Небојша Озимић, „*Најстарији помени Срба на античким картама Балканског полуострва*“ Ниш, Србија
- 7/ Милош Милојевић „*Одломци историје Срба*“, стр. 36.
- 8/ М. Милојевић: „*Одломци историје Срба*“, Београд, 1872. стр. 43).
- 9/ Јован Деретић: „*Античка Србија*“, (Темерин, 2000)
- 10/ Мирослав Димитријевић: „*Морава и Моравци – планетарни феномен*“, - „Из историје Срба старе и нове ере - сакривена историја Срба“, ИК „Мирослав“, Београд, 2014.
- 12/ Др Реља Новаковић: *Дау, коментар главе 40, „Где су били Срби од 7. до 12. века* (Moravia's History reconsidered. A Reinterpretation of Medieval Sources by Imre Boba, The Hague, 1971, 14—18, 21—27, 76—85 и даље.
- 13/ Интервју: Слободан Филиповић, извор: **Светлица.орг** written by vesnaveizovic. Разговарала Весна Веизовић, Београд

Знаменити Параћинац

Илија Барјактаровић – параћински војвода

Илија Барјактаровић (Извор, око 1771 — Свилајнац, пролеће 1828.) је био српски војвода и учесник Првог српског устанка.

Илија Барјактаровић је рођен око 1771. у селу Извору, које је припадало параћинској нахији. У свом крају је био познат као трговац стоком и највероватније захваљујући том послу упознао је Карађорђа још пре Првог српског устанка. Када су Срби устали против дахија, Илија је још неко време обављао трговачке послове, а затим се прикључио устаницима.

Устаницима се придружио тек 1805, након српске победе на Иванковцу. Убрзо затим Карађорђе га је поставио за војводу у параћинској нахији. На положају **параћинског војводе** Илија је остао дуго, све до 1809. када га је вожд послао на Делиград, где је остао до 1813. Исте те године добио је звање главнокомандујућег. Заповедао је југоисточним фронтом, чије је средиште било у Делиграду.

Илија је био и човек за решавање многих послова у међународним односима. Када су Турци 1813. били пред нападом на устанике, он је са њима обављао преговоре.

Србија 1813. године

У бици на Иванковцу 6. августа 1805. Миленко Стојковић и Петар Добрњац потукли су Турке, а Хафиз-паша је био рањен. Поражени Турци су се затим повукли у Параћин, који је у то време припадао лесковачком, а не београдском пашалуку. Карађорђе је на место битке дошао тек када је она била завршена. Одлучио је да на оружје подигне параћинску нахију. С тога је заједно са Миленком

Стојковићем отишао у село Извор код свог познаника Илије Барјактаровића. После поздрављања и неколико размењених речи вожд је упитао свог домаћина: „Коекуде, брат Илија, шта мисли параћинска нахија: да ли ће с нама или ће с Турцима?“ Овај му на то одговори: „Само чека да ви дођете, па ћемо с вама сви до једнога!“ Када је ово чуо Карађорђе му је рекао: „То је лепо. И кад је тако, а ти скупи људе, нек су готови, и нека понесу секире и мотике, јер оружја, знам, немате!“

Карађорђе са устаницима

Тако се Илија прикључио устаницима тек 1805. и то после српске победе на Иванковцу. Већ наредног дана дошао је са 200 људи у Параћин, и ту су на брду започели да копају шанчеве. Убрзо затим Хафиз-паша је отишао са својом војском према Нишу, а Карађорђе је Илији Барјактаровићу дао војводску диплому и поставио га за војводу у параћинској нахији. Илија као војвода и главнокомандујући Делиградског утврђења.

На положају параћинског војводе Илија је остао дуго, решавајући сва важна питања. Када је наступила 1809. вожд га је послао на Делиград, тако да се све до 1813. углавном налазио на овом утврђењу. Мада, повремено се враћао у свој крај, а умео је и да прискочи у помоћ другим војводама. У лето 1810. војвода Илија се неко време налазио у Пољани, са делом своје војске, потпомогнуто од тамошњих житеља. Међутим, њему и војводи Илији Стојићу Хомољском, никако није полазило за руком да задрже потпуно под својом контролом тимочки крај и измире завађене црноречке кнезове са народом. Зато је и одсуство војводе Вељка из овог краја било сасвим видно.

Илија и Карађорђе су одржавали сталну преписку, о чему сведочи вождов Протокол, у коме се на више од седамдесет места налазе заведена писма, која је он упутио свом војводи. Значај делиградског утврђења, које се налазило на Цариградском друму, с једне стране, и Илијино обављање међународних послова, с друге стране, свакако су битно утицали да ова преписка буде обострана и честа.

Припремајући Србију за одбрану Карађорђе је 1813. обновио звање главнокомандујућег, односно главног команданта. Том приликом је и Илија Барјактаровић добио ово звање. Заповедао је југоисточним фронтом, чије је седиште било у Делиграду. За њега се не може рећи да је био изразит јунак, попут неких других српских војвода. Мада, и он се борио са Турцима у биткама на Чегру 1809. године [2] и оној последњој 1813. на Делиграду, као командант југоисточне устаничке војске. Међутим, Илија је у другом смислу био значајна личност. Обављао је многе управне и судске послове, а такође је био права личност за решавање многих послова у међународним односима.

Када су Турци били пред нападом на устанике, Илија је са њима обављао преговоре. На основу одлука војводске Скупштине јануара 1813. била је састављена нова српска депутација, коју су поред Илије чинили Живко Шљивић, Јефто Савић-Чотрић и Гаврило Николајевић. Њихов задатак био је да оду у Ниш и наставе преговоре са Турцима. Депутати су Турцима поднели следеће српске захтеве:

- Граница Србије остаје непромењена и нико нема право да се меша у послове српске државе;
- Порта признаје бератом Карађорђа за врховног војводу;
- Постојећа управа (Савет, суд и друге власти) потврђују се ферманом;
- Срби обећавају покорност султану;
- Примају у Београд султанова везира са онолико Турака колико у преговорима буде уговорено, као знак поданства Османском царству;
- Годишњи данак сакупљају Срби и предају га везиру у Београду. Висина данка утврдила би се преговорима;
- Султану дају војну помоћ и ратују за њега против сваког;
- Сами одржавају и чувају царске градове, а уколико би они били нападнути, затражиће помоћ од султана.

Са овако формулисаним захтевима депутати су за Србију тражили аутономију, која је била комбинација онога што су устаници стекли оружјем и онога што су уживали у време Хаџи Мустафаше. У ствари, било је то пристајање, само на формално, али не и на стварно потчињавање Порти. Илија Барјактаровић и остали депутати предали су ове захтеве Карсли Али-паши и Челеби-ефендији. Међутим, Портини преговарачи су били непопустљиви.

Они су сматрали да би на тај начин било створено „у царству краљевство“. Карађорђа су прихватили једино ако се са свим устаницима потурчи, обећавајући да ће га одмах именовати за београдског везира. Илија Барјактаровић није могао да прихвати турску понуду, тако да су ови преговори сасвим пропали.

После велике офанзиве коју су 1813. извршили Турци, српска одбрана је била врло брзо и на многим местима пробијена. Видевши да је сваки даљи отпор безнадежан војвода Илија је напустио Делиград, а затим је попут Карађорђа отишао преко Дунава. У Србију се вратио 1815. године. Кнез Милош га је именовао за члана магистрата Њупријске нахије, у Свилајнцу. Од тада, па све до своје смрти, живео је у овој ресавској варошици.

Имао је два сина: Саву и Радована, али није имао среће да га они надживе. Сава је умро у Немачкој од богиња, а Радована је неко отровао у Параћину. После Радованове смрти Илија је запао у велику жалост и депресију. Делом и као последица тога задесило га је велико сиромаштво. У знак жалости због губитка синова све до своје смрти је носио браду. Умро је у пролеће 1828. године. Сахрањен је с десне стране свилајначке цркве. Кад су Ресавци градили нову цркву, са његовог гроба нестала је бела плоча, са натписом. Његови потомци су после тога причали да је ова плоча разбијена и узидана у црквени темељ. Стари Свилајнчани су овај догађај коментарисали нешто другачије. По њиховом мишљењу гроб војводе Илије је раскопан 1842. да би тамо био сахрањен његов зет, кнез Ђорђе Костић.

Литература

1/ Srpske vojskovođe; Dejan Nikolić; Narodna biblioteka „Resavska škola“; Despotovac; 2000

2/ „www.ni.rs - Бој на Чегру“.

3/ Илија Барјактаровић, Из Википедије, слободне енциклопедије.

С.Т.Ж.

Позив на сарадњу у Параћинцу

Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на e-mail

udruzenje.paracinaca@gmail.com

Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији или на Facebook профилу.

Хвала.

Редакција Гласила Параћинац

Захвалница

Драгим пријатељима из Удружења Крагујевчана и пријатеља Крагујевца се захваљујемо на веома успешној сарадњи.

АКТИВНОСТИ УДРУЖЕЊА

О књизи
Милана Кнеселца

„МАТЕРИЈАЛИСТА ЖАК“

На дан славе града Параћина, Крстовдан, 21.10.2018. године представљена је нова, осма по реду књига нашег суграђанина Милана Кнеселца „Материјалиста Жак“.

„Материјалиста Жак“ је занимљива књига како по форми (написана је као преписка са интернета) тако и по теми јер представља расправу о богатству и сиромаштву, што је и наглашено у поднаслову књиге.

Много је ликова који расправљају о овој теми јер имају прилику да кажу шта мисле, сакривено иза свог виртуелног имена.

Главни јунак је лик који себе назива Материјалиста Жак. Он искрено воли да ради, да стиче и да успева у томе.

Роман је очигледно аутобиографско дело. Препознајемо живот и рад нашег, до сада, писца Џо Молера.

Материјалиста Жак ствара завидан капитал, доста путује по свету, упознаје бројне угледне људе и дарује галантно и анонимно, где год наслутити прилику.

У роману је присутно сећање на скромно детињство и дечачке жеље, за чије испуњење је требало пара. Те жеље су биле покретач и Жак ради, ради, тешко ради и зато врло поштује капитал.

Занимљиви су коментари непознатих учесника дискусије. Иду од зависти до признања да је срећа у самом човеку без обзира да ли је богат или сиромашан, до филозофије сазнања да је срећа у лепоти и откривању лепоте, било у уметности, било у животу. Обратити пажњу на преписку Џо Молера и Материјалисте Жака!

Мислим да уживање у раду, у животу и лепоти уметности, порука писца ове књиге. Са несебичним поклањањем – ето срећног живота. Милан

Кнеселац је срећан човек. Зато препоручујем ову књигу.

*Верица Јањетовић Блануша,
Петар Живановић и Милан Кнеселац*

Књига је представљена у простору Гварнеријус. Бројни Параћинци који живе у Београду и љубитељи Параћина, уживали су у уметничком извођењу проф. Николе Рацкова, оперског певача Оливера Њега и вокалног наступа Екстра Нене. Одломак из романа на промоцији књиге је прочитала Ема Стефановић Форцан.

Миомирис букета босиљка је озарио лица свих присутних и видна је била жеља на разстанку да што скорије овакво окупљање буде нова промоција књиге нашег параћинца.

Верица Јањетовић Блануша, проф. у пензији

О аутору МИЛАНУ КНЕСЕЛЦУ

Милан Кнеселац, рођен је у Београду. Гимназију је завршио у Ћуприји, а грађевински факултет у Нишу. Живи и успешно ради у Њујорку, где му је и породица. У слободно време слика и пише. До сада је објавио осам књига, са тематиком из емигрантског живота и носталгичних сећања из детињства.

Милан Кнеселца – Џо Молер

Написао је књиге: МОЈИ ДРУГОВИ, КАСКАДЕР, BROOKLYN, КОЛОНЦИ, ЛОПОВИ И ШВЕРЦЕРИ, АКЦИЈАШ, ПАРАЋИНСКЕ ПРИЧЕ и МАТЕРИЈАЛИСТА ЖАК.

Књиге Џо Молера – Милана Кнеселца

По књизи BROOKLYN, направљена је позоришна драма ИЗГУБЉЕНИ У ЊУЈОРКУ, која је већ извођена 20- так пута у Бањалучком Народном позоришту, а гостовала је и у Њујорку.

Воли Параћин, Париз, пиво, породицу, пријатеље, дружења...

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.

Информације из Удружења

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина у Београду, свој рад у 2018. години је наставило кроз редовна окупљања традиционално сваког последњег уторка у месецу.

У овој години су до сада изашла два броја нашег гласила Параћинац у фебруару, број 35 и у јуну број 36. Сада је пред Вама и трећи број у овој години, број 37, који је изашао у новембру ове године. Све досадашње бројеве нашег гласила можете погледати у pdf формату на сајту нашег Удружења, <http://paracinac.com/glasilo.htm>.

На првом редовном окупљању у јануару ове године у уторак 30.1.2018 године. гости су нам били представници Туристичке организације Параћин, када је представљен филм о туристичкој понуди Општине Параћин као и активности туристичке организације током године.

Због великих хладноћа у фебруару је редовно окупљање отказано, пошто у просторијама где се окупљамо није било грејања. Ова чињеница није спречила планирани излазак 35. броја гласила Параћинац, који се тада појавио на нашем сајту. Подела одштампаних примерака нашег гласила је била на мартовском окупљању.

На мартовском окупљању није било посебних активности осим што је тога дана била и међународна смотра археолошког филма у склопу које је приказан и филм Петрус –средњовековна тврђава, аутора Божидара Николића. Овој пројекцији су присуствовали и наши чланови Удружења. Тада је одлучено да се договори и једна пројекција за наше чланове Удружења. Ова идеја је реализована већ на следећем априлском дружењу 24.4.2018. Том приликом је одржана презентација филма о Петрусу као средњовековној тврђави, као и презентација о Средњовековном наслеђу Паракиновог брода.

На мајском окупљању које је одржано 29.5.2018. тема окупљања је била 140. Годишњица ПАРАЋИНСКЕ ГИМНАЗИЈЕ. Уводну реч је одржао др Саша Живановић, заменик председника Удружења, а говорили су још и Милош Тодоровић, Бранко Куцина и остали присутни о својим занимљивим причама и успоменама из гимназијских времена.

Ове године није било редовног окупљања у јуну месецу, као ни током уобичајене летње паузе у јулу и августу.

Редовна окупљања су настављена у септембру одржавањем врло успешне промоције књиге Материјалиста Жак, аутора Милана Кнеселца. Промоција је одржана 27.9.2018. године у 19.00 у центру лепих уметности Guarnerius, ул. Џорџа Вашингтона 12. Гости вечери на овој промоцији су били Никола Рацков, пијаниста и професор музике, Оливер Њего, оперски певач, Дејан Лучић, публициста и Екстра Нена, музичка уметница. Ово је већ друга промоција књига Милана Кнеселца, коју организује наше Удружење.

Претходна промоција је одржана 2015. године и тада је представљена књига Параћинске приче, која је објављена од истог аутора под именом Џо Молер. Књига Материјалиста Жак, је прва коју аутор објављује под својим правим именом. По одржаној промоцији уследио је пригодан коктел уз дружење и потписивање књига од стране аутора. Средства прикупљена од продаје књига, су донирана у хуманитарне сврхе.

На октобарском окупљању је одржана још једна врло успешна промоција књига. Овом приликом је редовно окупљање померено за дан раније. Уместо редовног термина који је уобичајено последњи уторак у месецу, окупљање је било у понедељак 29.10.2018. са почетком у 18.00. Имали смо част и задовољство да одржимо промоцију књига Мирослава Димитријевића, нашег познатог књижевника, публицисте, новинара, есејисте, историографа, књижевног критичара, антологичара и сакупљача народних умотворина и дугогодишњег писца рубрике Параћинска паметарница у нашем Гласилу Параћинац. На овој промоцији су представљене следеће књиге:

- Речник Србизама у турском језику са старосрпским-аријским (санскритским) кореном
- Лексикон српских народа, племена, братстава и родова
- Изабрана историографска дела и
- Монографија села ЛЕБИНЕ из едиције Хронике села.

Промоција књига Мирослава Димитријевића

Скуп је отворио председник Удружења Параћинаца Петар Живановић, док је промоцију водио медијатор програма Душан Петковић. На промоцији су говорили др Миодраг Игњатовић, академик, Мр Владан Ракић, Лазар Милош, књижевник и Раде Милосављевић, књижевник. После одржане промоције сви присутни су наставили дружење уз пригодан коктел.

Све информације о актуелним дешавањима у Удружењу су доступне на фејсбук профили нашег удружења и на сајту удружења. Позив на дружење сваког последњег уторка у месецу је стално отворен.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

СПОРТ

Спортска дешавања и резултати наших клубова у Српској лиги иток

Наше екипе и Српској лиги исток не блистају ове сезоне. Коло пре краја јесењег дела сезоне ФК Јединство заузима претпоследње 17. место на табели са освојених 9 бодова. Укупан досадашњи биланс је две победе, два ремија и 11 пораза. СФС Борац је мало бољи од градског ривала и заузима 13. Место са освојених 18 бодова, што је дупло више од Јединства. СФС Борац је остварио 5 победа, 3 ремија и 8 пораза до 16 кола. У међусобном дуелу наше две екипе су играле нерешено: Јединство (П) - СФС Борац 1:1.

Поз	Тим	УТ	ПБ	Н	ПР	ДГ	ПГ	ГР	БОД
1	Темнић 1924	16	13	2	1	32	7	+25	41
2	Раднички (П)	16	11	3	2	42	9	+33	36
3	Цар Константин	16	9	3	4	30	13	+17	30
4	Будућност	16	9	3	4	31	19	+12	30
5	Моравац Орион	16	9	3	4	31	19	+12	30
6	Јагодина Табане	16	8	5	3	20	13	+7	29
7	Заплањац	16	7	6	3	19	12	+7	27
8	Јединство (Б)	16	8	1	7	23	23	0	25
9	ОФК Синђелић	16	7	3	6	27	20	+7	24
10	Дунав	16	7	1	8	19	24	-5	22
11	Трстеник ППТ	16	5	6	5	21	20	+1	21
12	ГФК Дубочица	16	6	1	9	29	34	-5	19
13	СФС Борац	16	5	3	8	13	22	-9	18
14	Ртањ	16	5	2	9	18	24	-6	17
15	Раднички (С)	16	3	4	9	10	29	-19	13
16	Пуковац	16	2	3	11	12	35	-23	9
17	Јединство (П)	16	2	3	11	15	40	-25	9
18	Радан	16	1	2	13	4	33	-29	5

Табела Српске лиге исток после одиграног 16 кола

Надајмо се бољем издању наших екипа у наставку такмичења.

С.Т.Ж.

Гласило удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Редакцијски одбор: др Саша Живановић (главни уредник), Петар Живановић, Бранко Куцина, Дејан Лазаревић, Слађана Ристић (секретар редакције).

Техничка припрема и уређење: др Саша Живановић

Адреса: бул. Деспота Стефана 12, Београд

веб адреса: www.paracinac.com

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

